

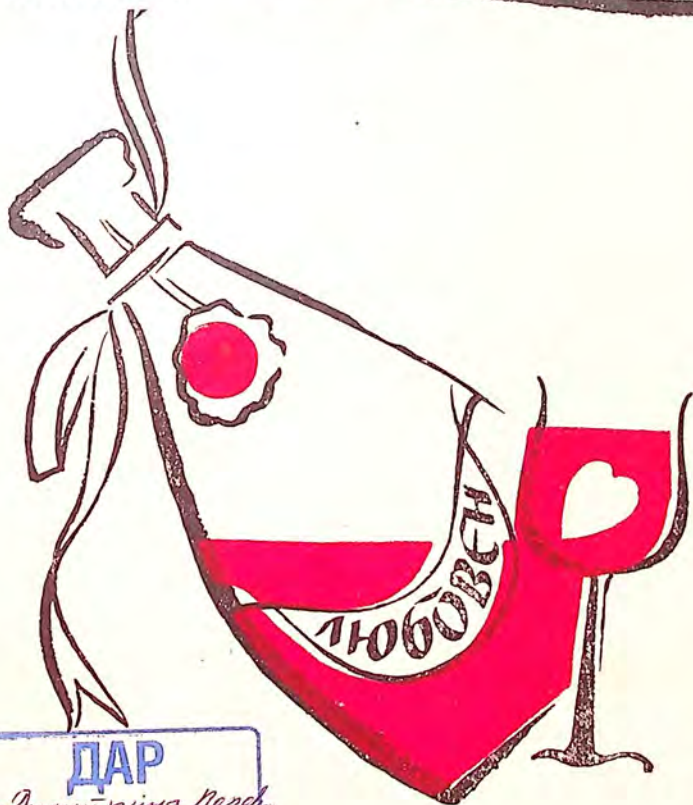
К 78/Д 96

19.IV.1958г.

1200000868796

TALIA 1832 *

ДАР
от Великого Рима Родина

ЕЛЕНКСИР

ЛЮБОВЕН ЕЛЕКСИР

КОМИЧНА ОПЕРА
в 2 действия, 3 картини
музика ГАЕТАНО ДОНИЦЕТИ

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА РОЛИТЕ:

АДИНА	П. Маринова М. Начева Здр. Сапунджиева
НЕМОРИНО	Н. Здравков Ст. Георгиев Ст. Цанков
БЕЛКОРЕ	К. Кръстев Ас. Селимски
ДУЛКАМАРА	К. Захариев Н. Павлов
ДЖАНЕТА	Здр. Сапунджиева В. Кирова А. Митова

Музикално оформление: Постановка:
ЛЮБЕН ПИНТЕВ СТЕФАН ТРИФОНОВ
Художник: ЦАНКО ДИМИТРОЗ Балетмайстор: АС. МАНОЛОВ
Хормайстор: Н. Николаев Художник-изпълнител: Хр. Арнаудов
Зав. постановъчната част: Д. Казаков
Пом. режисьори: Отго Матеев Театърмайстор: Т. Иванов
Ем. Манов Суфлър:
Инспициент: Л. Хаджиева Л. Сакакушева—Немирова
Корепетитори: К. Рашенова, А. Дюлгерова, Ст. Цонев
Зав. шив. ателиета: Йор. Кисева Зав. дървод. ателие:
М. Колев Ст. Василев
Тапицер: Д. Хвърчилков
Грим и фризури: В. Нанчев и Л. Дянкова

ЛЮБОВЕН
ЕЛЕКСИР
КОМИЧНА
ОПЕРА В
2 ДЕЙСТВИЯ
МУЗИКА ОТ
Г. ДОНИЦЕТИ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868796

НАРОДНА ОПЕРА — РУСЕ

44862

РЕЖИСЬОРЪТ ЗА ПОСТАНОВКАТА

Операта „Любовен елексир“ е написана от Гаetano Доницети през 1832 г. Оптимистична и жизнерадостна — мелодически богата, ритмически разнообразна, операта отразява миoвoзpeниeтo на композитора. И наистина, още с първата страница на партитурата Доницети ни въвежда в атмосферата на един лек и жизнерадостен жанр.

Образите в „Любовен елексир“ не са онези социални схеми от комедия дел' арте, каквито са обобщените маски на доктора, офицера, слугата и т. н. а имат конкретни имена, индивидуални черти, макар че още не са напълно изтръгнати от черупките на старите маски. Например, тук пак имаме доктор (едно от постоянно действащите лица в комедия дел' арте,) но той вече си има своя индивидуалност и свое име — Дулкамара; имаме и военен, но той е определен, конкретен образ с собствено име — Белкоре и т. н. Или пък Адина, която не е само хубавичката кокетка от комедия дел' арте, чийто щастие се дължи изключително на изобретателността на хитрите дзани (слуги), а е напълно самостоятелна и практична. Жива, палава и грациозна, с подвижен ум, богата фантазия и находчивост тя подхвърля на изпигане любовта на Неморино, към когото съвсем не е безразлична.

Правдивите реалистични характери на героите водят и до един жизнено правдив конфликт, който не е изграден върху

остри класови противоречия, а се ражда от съпоставянето на отделните човешки характери... От тук и операта не решава значителни социални проблеми, а на отдалечения социален фон се очертават повече безлежите на комедийно забавния жанр.

Неморино искрено и чисто обича Адина, иска да спечели любовта ѝ, и да се ожени за нея. Тя, обаче, капризна по природа, подлага на изпитание любовта му, като иска да го направи по смел, по самостоятелен и предприемчив. За да постигне това, тя умело използва самонадеяния „покорител на женските сърца“ сержант Белкоре. Неморино пък, в своята наивност, за да отбие Белкоре от Адина, търси помоща на самозвания Доктор — шарлатанин Дулкамара.

До изясняването на конфликта, до неговата сценическа изява трябваше да преодолеем редица трудности, които се коренят до голяма степен в характера на самото произведение. Противоречията се явиха от една страна, между лекият, почти въздушен характер на музиката и динамичния ход на действието, движено от централните образи, и от друга страна, от почти статичните, носещи по-вече илюстративен характер хорови епизоди, които трябваше да изпълним с живот.

Във съвместните търсения с диригент, художник и изпълнителски колектив преминахме през редица варианти, докато се доближим до бароковия стил на епохата и композитора, като сме се стремили да запълним стилизовата рамка с жизнена и художествено реалистична правда. До колко сме успели в тези си търсения, разбира се, това ще оцени публиката

Стефан Трифонов

Л. ПИНТЕВ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Жетвата е в своя разгар. Точно по пладне група жетвари от малкото италианско селце се прибират за обедна почивка. Те се отправят към своята господарка — младата и капризна красавица чифликчийката Адина — която чете на свои приятелки увлекателната история за любовта на Тристан и Изолда, и за чудотворния еликсир. Адина е известна не само с богатството и красотата си, но и с своенравния си характер. Тя безцеремонно се надсвива на своите поклонници и особено е безмилостна към бедния, и скромен селски момък Неморино, влюбен безумно в нея. И сега той седи унесен, отправил влюбен взор към Адина без да обръща внимание на закачките на жетварите. Дочул, че в тази книга се разказва за някакъв чудотворен любовен еликсир, той замечтава за такова чудно питие, чрез което би могъл да спечели любовта на Адина.

Чуват се барабани. В селото пристигат войници командвани от надутия и суетен сержант Белкоре, с цел да завербоват младежи за казармата.

Нахалният сержант веднага забелязва селската красавица Адина и решава с устремна атака да завюва сърцето ѝ, като незабавно ѝ прави предложение за женитба.

За да дразни Неморино, Адина кокетира с Белкоре, а жетварите се надсмиват на неуспеха на Неморино пред когото се изпречва такъв опасен съперник. Това го довежда до отчаяние. Останали сами с Адина, той я моли да го изслуша, но безмилостната кокетка продължава играта си с него и вместо да му отговори на въпросите, тя го съветва сериозно да се погрижи за своя болен и богат чичо, когото би могъл да наследи. Безпомощният и непрактичен Неморино не знае какво да предприеме. На помощ му идва щастливият случай. В селото пристига пътуващият доктор — шарлатанин Дулкамара, който предлага лекарства против всяка болка. За да излекува любовната си мъка Неморино, иска целебна напитка от д-р Дулкамара, който без да се колебае му продава една бутилка вино „Бордо“, което препоръчва като вълшебен любовен елексир. Странстващият доктор — шарлатанин уверява Неморино, че въздействието на вълшебното питие ще се прояви към края на деня ако го пие по направената препоръка. Но Неморино няма търпение да чака цял ден и наведнаж изпива всичкото питие. Несвикнал на алкохола, младият момък бързо се замаява, става му топло и весело, смелостта му расте и той се отнася високомерно към Адина, като се прачи на равнодушен. Засегната чувствително от поведението му, тя дава съгласието си на Белкоре и обявява, че след шест дни ще се венчае с него. Но в този момент пристига заповед, Белкоре и войниците незабавно да напуснат селото. Белкоре настоява веднага да се венчаят. Виждайки смущението на истрекания Неморино, за да го измъчи още по-вече, Адина дава своето съгласие. Неморино, надявайки се на въздействието на еликсира, което ще се прояви чак на другия ден, с отчаяние моли Адина да не бърза, да изчака един ден, но тя не му обръща внимание и кани всички на сватбено веселие. Войници и селяни се надсмиват над нещастния Неморино.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Първа картина — В двора на чифлика са се събрали гости за да отпразнуват инсценираната от Адина сватба. Сред гостите на почетно място е поставен д-р Дулкамара. Идва и нотариуса за оформяване на брачния контракт, но Адина не бърза с подписването, защото вижда, че Неморино, заради когото е инсценирана тази сватбена комедия още не е дошъл. Когато идва, той вижда, че работата е отишла доста надалеч, че всеки миг може да загуби любимата си и затова моли Дулкамара да му продаде още една бутилка елексир — двойна

ЛЮБОВЕН ЕЛЕКСИР

КОМИЧНА ОПЕРА в 2 действия 3 картины

музика ГАЕТАНО ДОНИЦЕТИ

либрето ФЕЛИЧЕ РОМАНИ

Първото представление се е състояло на 12. V. 1832 година в гр. Милано — Италия

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

АДИНА — млада и капризна чифликчийка	сопран
НЕМОРИНО — беден селски момък	тенор
БЕЛКОРЕ — сержант	баритон
Д-р ДУЛКАМАРА — лекар-шарлаганин	бас
ДЖАНЕТА — млада селянка	сопран
НОТАРИУС	} без думи
НЕГЪРЧЕ	

Селяни, селянки, слуги, войниці, музиканти

Действието става в Италия в едно ломбардско село в началото на 19 век.

Музыкально оформление:

ЛЮБЕН ПИНТЕВ

Постановка:

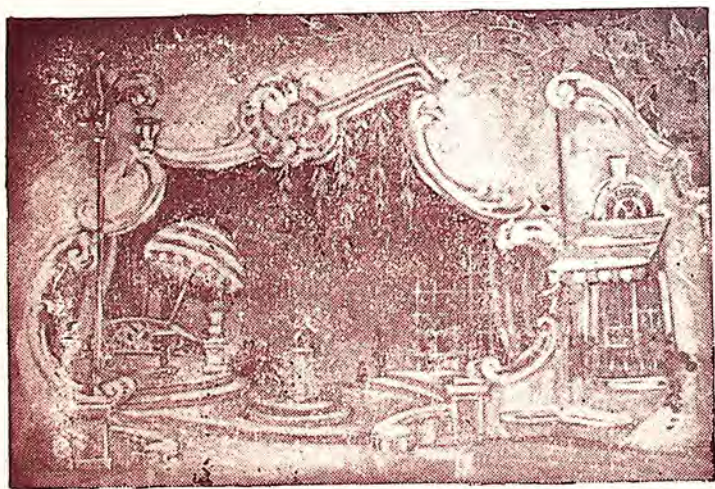
СТЕФАН ТРИФОНОВ

Декоративно оформление:

ЦАНКО ДИМИТРОВ

порция от любовното питие сигурно ще му помогне да завоюва сърцето ѝ. Но Дулкамара не продава без пари, а Неморино няма нито петаче. Разочарованият от Адина и от всички жени Белкоре, вижда, че Неморино е в затруднение и му предлага да се запише войник при него, като му обещава веднага да му брои 20 лири. Разбрал, че причина за отчаянието на Неморино е Адина, сержантът още по-енергично го уверява да се запише в войската, като по този начин ще може да отстрани съперникът си. Още щом подписва договора и получава парите, Неморино без да се бави, купува от Дулкамара още една бутилка любовен еликсир. За този еликсир с който иска да спечели любовта на Адина, бедният Неморино продава свободата си.

Втора картина — В селото се разнася слухът, че богатия чичо на Неморино е починал, и че той остава единственият наследник. Девоичките, които сега виждат в лицето на Неморино един богат съпруг, се надпреварват да го канят да

Любовен еликсир
I-ва картина

Скица за декор
Худ. Ц. Димитров

танцува с тях на бала. Пийнал порядъчна доза от „любовния еликсир“, Неморино се движи сред сватбения бал с необикновено за него самочувствие. Адина е изненадана, както от надпреварата на девоиците, които ухажват Неморино, така и от поведението на Неморино, който не ѝ обръща никакво внимание. Самият Дулкамара е изненадан от въздействието на своето кисело „Бордо“. Като узнава от доктора, че Неморино е продал свободата си заради нея, Адина признава, че е обичала само него. Сега Дулкамара се опитва да предложи и на нея от любовния еликсир, но тя, съзнавайки силата на женския си чар, отказва. Адина откупва договора на Неморино и най-после двамата влюбени се разбират. Така ги заварва Белкор. Той е принуден да се откаже от Адина, а Дулкамара използва случая да направи реклама на своето питие, че щастието на двамата се дължи само на чудотворното въздействие на любовния еликсир, който селяните се втурват в надпревара да купуват, за да ги постигне и тях щастието на Адина и Неморино.

ГАЕТАНО ДОНИЦЕТИ — 1797-1848

Роден на 29. XI. 1797 г. в предграднето Борго Канале на гр. Бергамо (Италия) в семейство на бедни занаятчии, Доницети още от дете се насочва към музиката. Ученик на видния тогава баварски композитор и педагог Симоне Майер, учител на Росини и директор на бергамския институт, Доминико Гаetano Доницети успява бързо да усвои законите на оперното творчество. След Бергамо той учи и в Болонския музикален лицей. Още ненавършил 21 год. той написва първата си опера „Енрико ди Боргоня“ в — 1818 г., приета топло в Венеция, което му вдъхва увереност в избраното поприще.

Първите му оперни произведения са написани под силното влияние на Росини. Обладавайки ярко мелодическо дарование и съчинявайки изключително бързо и леко, Доницети в първите години на своето творчество е създавал ежегодно по три-четири опери. Макар и да са били приемани със симпатия от публиката тези негови първи опери не са се задържали на сцената. Причината е в това, че той не е проявявал достатъчна вискателност към художествените качества на оперите. По късно, когато узрява като творец, той създава такива неувяхващи творби, като „Лукреция Борджия“, „Лучия ди Ламермур“, „Дон Паскуале“, „Любовен елексир“ и др. Обстоятелството, че Доницети е бил съвременник на Белини, чийто опери били приемани възторжено от тогавашната публика и засенчвали неговата слава, го накарва сериозно да се замисли над своите недостатъци — прибързаност и незадълбоченост. В резултат на напрегната и задълбочена работа се появява и една от най-хубавите му опери „Лучия ди Ламермур“. След като умира Белини, а Росини се оттегля от оперна дейност, Доницети остава единственият крупен композитор по това време в Италия. Той получава професорска катедра по композиция в Неаполитанската консерватория и всички театри започнали да му поръчват опери.

В началото на 40-те години Доницети посещава много европейски столици, през което време създава редица от най-

хубавите си опери, като „Дъщерята на полка“ — 1840 г., „Фаворитка“ — 1840 г., „Линда ди Шамони“ — 1842 г., „Дон Паскуале“ — 1843 г. и др. Последната опера която написва е „Катерина Конаро“ — 1844 г. След тежко и продължително боледуване Доницети умира в Бергамо на 8. IV. 1848 година. За около 25 години Доницети написва 65 опери, разнообразни по жанр и характер. Сред тях са — историко-героическата опера „Мария Стюарт“, лирико-романтическата „Лучия ди Ламермур“, лирико-драматичните — „Фаворитка“ и „Дон Себастиан“, буфо операта „Дон Паскуале“ и др. У нас Доницети е известен с най-хубавите си опери: „Лучия ди Ламермур“, „Дон Паскуале“ и „Любовен елексир“. Последната е написана за 14 дни през 1832 г. която е посветена на „нежния пол на Милано.“

ПРЕДСТОЯЩИ ПОСТАНОВКИ НА РУСЕНСКАТА ОПЕРА

ТЕАТРАЛНИЯТ ДИРЕКТОР — едноактна
комична опера от Моцарт.

ТИЛ УЛЕНШПИГЕЛ — балет по музика
от Рихард Щраус — постановка на балетмай-
стора Мерцедес Павелич.

КАРМЕН — опера от Ж. Бизе.

ОЧАКВАНИ ГАСТРОЛИ
през юни 1957 г.

И. ПЕТРОВ — бас, артист от Большой театър.

И. МАСЛЕНИКОВА — лирико-колоратурен со-
пран, артистка от Большой театър.

МАРИЯ КОРЕЛИ, сопран, българска певица,
примадона на Берлинската държавна опера

